

La franja de l'hemicicle

Amb 57 vots a favor, 31 en contra i 6 abstencions, els diputats de les Corts valencianes han derogat la llei de reconeixement, protecció i promoció de les senyes d'identitat del poble valencià.

Els populars, que l'havien aprovada unilateralment, també l'han defensada en solitari nou mesos més tard. Són la franja de l'hemicicle. Ni Ciutadans no els fa costat.

Reportatge de Víctor Maceda

Si l'hemicicle de les Corts valencianes fóra la senyera coronada, els 31 escons ocupats pels diputats del PPCV serien la franja blava. No sols ideològicament, sinó també numèrica. Perquè, en efecte, en són 31 sobre un total de 99, menys d'una tercera part. Tot just la franja de l'hemicicle que dijous de la setmana passada va exhibir banderes com a mostra de repulsa per la derogació de la llei de reconeixement, protecció i promoció de les senyes d'identitat del poble valencià, que havien aprovat els populars en els minuts de descompte de la legislatura passada [vegeu EL TEMPS núm. 1.607].

Aleshores el PPCV disposava de 55 diputats i podia fer i desfer al seu gust. Per aquest motiu, ara fa un any, davant la proximitat de la cita amb les urnes i els mals auguris de les enquestes, van disse-

DE 55 A 31. L'any passat, quan el PPCV va aprovar –en solitari– la llei de senyes d'identitat, disposava de 55 diputats a les Corts valencianes. Ara només en té 31, tot just els 31 vots contraris a la derogació de la norma. Com a mostra de repulsa, uns segons després de la votació, el grup popular va exhibir senyeres coronades a l'hemicicle. Els grups que donen suport al Govern –i algun conseller– van optar per aplaudir-los.

norma era tan restrictiva que incloïa la prohibició de qualsevol expressió que no fóra Comunitat Valenciana –una manera de vetar la fórmula País Valencià, que sí que és present al preàmbul estatutari– per tal de referir-se al territori. Els infractors podien ser sancionats amb la retirada de les subvencions públiques.

Efectivament, però, l'observatori en qüestió no ha pogut reunir-se. Els dos partits del nou Consell –PSPV i Compromís– van consensuar amb el tercer que hi dóna suport –Podem– la derogació d'aquesta llei pel procediment de lectura única. Un mecanisme que escurça els terminis, atès que condensa la presa en consideració i el debat per a la seua aprovació en una única sessió plenària.

Una hora de sacrifici

El sacrifici de la llei va produir-se dijous de la setmana passada, després de la sessió de control a l'executiu, que la síndica popular, Isabel Bonig, va aprofitar per oferir al president de la Generalitat el suport del seu grup fins a final de legislatura a canvi, és clar, que Ximo Puig trenque el seu govern de coalició amb Compromís i Podem, que va qualificar de formacions “radicals”. Bonig va demanar-li a Puig que no li contestara de seguida, que s'ho pensara amb calma, però el cap del Consell va respondre-li uns segons més tard des de la trona, agraint-li el to però declinant aquesta opció. No és el moment de “cordons sanitaris”, va dir, tot remetent al resultat del 24 de maig, quan els ciutadans van atorgar 55 dels 99 escons a les forces progressistes.

Una majoria nítida que es va fer ben evident a continuació, durant el debat de la derogació de la llei de senyes, una “llei injusta” i que “demostra el fracàs de 20 anys de govern del PP”, en paraules del síndic socialista, Manolo Mata, que va acusar “la dreta política i econòmica” de “manipular la història” i d'evitar que els valencians accediren a l'autonomia a través de la via ràpida prevista a la Constitució. “Aquesta llei no té cap sentit, només intenta enfrontar la gent”, va afirmar.

Per contra, Jorge Bellver, que la legislatura anterior havia defensat com a síndic la posició del PPCV en aquesta matèria, va acusar Mata de sentir-se “molt més còmode amb les senyes d'identitat catalanes que no amb les valencianes”. Segons va dir, “el projecte del Govern valencià són els Països Catalans”, i va repetir allò que ja va asseverar en el moment de l'aprovació de la llei, el 25 de març del 2015: “Vostès podran derogar aquesta llei, però no podran derogar el sentiment de tot un poble”. Bellver no va estalviar crítiques a aquells membres de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL) –de filiació secessionista diversa– que van accedir a la institució normativa a proposta del PPCV i que “han canviat la seua manera de pensar per mantenir un silló”.

En nom de Compromís va intervenir Josep Nadal, que lluïa una samarreta d'Orxata Sound System i va ser aplaudit pels tres grups de l'esquerra. Va recordar que la llei va “nàixer morta” i que els diputats actuaven com a “forenses”. “La nostra identitat no cap en els sis fulls d'aquesta llei ni en tot aquest edifici”.

De la seua banda, el *podemita* Antonio Estañ, de Callosa del Segura, va criticar el “lizondisme” del PPCV. “Ens hauríeu d'agrair la decisió que prenem: us estem regalant projecte polític!”, precisament allò que, al seu parer, no tenien ni tenen els populars: “Vau abraçar aquesta llei per la vostra manca de projecte”.

Set diputats de Ciutadans van votar la derogació i els altres sis van abstenir-se. Davant les acusacions de “traïció” dels populars, el diputat Toni Subiela –per a qui la llei era “electoralista”, “no feia ni deixava fer” i incloïa “símbols rancis”– va contestar-los que “la gran traïció fou el pacte del PP amb Jordi Pujol”.

“Quan tornem al Govern, que serà més prompte que tard, aprovarem de nou aquesta llei, cosa que evitarà les infules independentistes”, va avisar Bellver, que va acarar la derrota dret i amb la bandera a les mans, com la resta d'un grup que ha quedat reduït a una franja de l'hemicicle. La franja blava de l'hemicicle. ●

nyar una norma que fins i tot el Consell Jurídic –l'òrgan consultiu de la Generalitat Valenciana– considerava innecessària. Segons aquest grup de savis, entre els quals hi ha l'ex-president Francisco Camps, allò que deia defensar ja ho defensava el marc legislatiu preexistent.

Els grups de l'oposició –PSPV-PSOE, Compromís i Esquerra Unida– van comprometre's a derogar-la tan bon punt es produïra el canvi polític que semblava inevitable. Van arribar a assegurar que l'observatori recollit a la llei no disposaria de temps material per poder reunir-se, perquè la norma moriria abans. Un observatori integrat per una dotzena de persones –la majoria de les quals, pertanyents a l'administració i a entitats afins als populars [vegeu EL TEMPS núm. 1.604]– que havia de vetllar pel respecte a les senyes d'identitat valencianes. La